

Phần 25

Bob vòng đến khúc cua thì nhìn thấy chiếc xe khác. Ba giờ đồng hồ vừa rồi anh tập với nhóm kịch, diễn thử vai luật sư Billy Flynn trong vở nhạc kịch Chicago.

Lúc này đã hơn mười giờ, phố Harbor gần như vắng tanh vắng ngắt. Một chiếc SUV màu xanh luôn bám sát xe Bob và lúc này nó đang tiếp cận anh một cách nguy hiểm. Tim Bob nảy mạnh khi chiếc xe ở ngay phía sau. Anh đang bị bám đuôi.

Bob rẽ trái ở đường Heron. Chiếc SUV cũng rẽ trái. Bob đột ngột rẽ phải. Chiếc xe phía sau cũng lập tức chuyển hướng theo. Nó luôn duy trì một khoảng cách an toàn.

Giờ thì anh biết chắc chắn là mình đang bị bám đuôi.

Tim đập loạn xạ, Bob với chiếc điện thoại di động. Đây không phải là một trường hợp khẩn cấp vì chiếc xe vẫn giữ khoảng cách với xe anh, nhưng rõ ràng là Bob đang bị theo dõi. Ý nghĩ đầu tiên của Bob là gọi cho Peggy, nhưng anh không muốn vợ mình phải lo lắng. Anh cũng không thể gọi tới văn phòng Cảnh sát trưởng, vì cho tới giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh đã lờ đi lời cảnh báo của Cảnh sát trưởng Davis và thám tử McAfee. Ngay lúc này Bob vẫn không muốn tin rằng mình đang thật sự đối mặt với nguy hiểm. Anh chỉ nghĩ rằng có ai đó đang trêu đùa mình mà thôi. Họ làm thế vì anh đã ngừng nhận thêm khách vào nhà nghỉ. Nhưng Bob cũng không chắc là mình có thật sự nghĩ như vậy không nữa.

“Roy”, Bob thốt lên. Anh gọi cho bạn mình. Roy sẽ biết phải làm gì. Nhưng dù có đến thế nào Bob vẫn không thể nhớ ra số điện thoại nhà Roy. Bob chỉ có thể nhớ ra số cơ quan của Roy mà thôi. Vào giờ này, chắc chắn Roy đã về nhà rồi.

“Khốn thật”, anh hỏn hển thờ. “Tệ quá. Nghĩ đi. Mà sẽ phải tìm ra”.

Rồi Bob nhớ ra mình đã từng đọc trong một bài báo có tiêu đề “Làm gì trong trường hợp khẩn cấp” được xuất bản từ cách đây rất lâu. Anh nhớ bài báo ấy khuyên rằng, nếu bị bám đuôi, thì hãy lái xe thẳng đến đồn cảnh sát.

Lập tức, Bob lái thẳng đến văn phòng Cảnh sát trưởng vịnh Cedar. Anh ngồi yên trong xe lúc chiếc SUV vượt qua. Nó hãm đà một chút rồi tăng tốc bỏ đi.

Bob căng thẳng ghi chặt vô lăng. Anh ngồi trong xe và cố chờ cho mạch đập trở lại bình thường bằng cách hít thở sâu và đều. Đến khi chắc chắn là mình có thể đứng vững được trên hai chân, anh mới mở cửa và ra khỏi xe.

“Ông không thể để xe ở đây”, một sỹ quan mặc cảnh phục thông báo khi Bob bước vào đồn.

Anh định giải thích nhưng rồi lại thôi. Nếu giải thích, anh có thể nói nhiều hơn cần thiết và sẽ bị lộ bí mật. “Tôi sẽ đưa xe đi ngay. Tôi cần một cuốn danh bạ điện thoại”.

“Ông phải đưa xe đi ngay”.

Bob muốn cự nự, muốn giải thích, nhưng anh quyết định không nói gì. Anh đánh xe ra khỏi ngoài đường rồi bước vào đồn và chọn một cuốn danh bạ điện thoại.

Anh tìm số điện thoại nhà Roy McAfee và dùng điện thoại di động của mình để gọi.

“McAfee đây”, giọng Roy hết như một thanh tra cảnh sát.

“Có ai đó đang đi theo tôi”, Bob nói mà không cần giới thiệu.

“Khi nào?”. Giọng Roy trở nên lo lắng.

“Vừa mới đây thôi”.

“Anh đang ở đâu?”.

Bob tựa vai vào tường. “Ở văn phòng Cảnh sát trưởng”.

“Tốt. Anh có nhớ biển số xe không?”.

Bob nhắm mắt lại và lắc đầu. “Không. Tôi sợ quá nên không nghĩ ra là phải nhìn biển số xe”.

“Chiếc xe đó là loại xe gì?”.

Điều đó thì anh nhớ. “Một chiếc SUV màu xanh, xe Ford, tôi nghĩ vậy, hoặc có thể là Chevy”.

“Đừng lo lắng quá thế. Anh không nhớ một chút nào về biển số xe à?”.

Bob chỉ muốn đảm bảo cho mình một cái. “Không, tôi xin lỗi”.

“Anh có ổn không?”.

“Tất nhiên là tôi ổn”. Bob hy vọng giọng nói của anh không để lộ ra là tâm trạng bối rối thực sự bên trong. “Tôi nên làm gì bây giờ?”

“Lái xe đến nhà tôi. Tôi sẽ gặp anh và đưa anh về nhà. Chúng ta có thể nói chuyện tại đó”.

“Được”. Bob trèo lại vào xe và nổ máy. Tay anh run lên khi mở chìa khóa điện. Trên đường đến nhà Roy và Corrie, anh liên tục nhìn vào gương chiếu hậu. Anh nghĩ rằng mình đã nhìn thấy chiếc SUV một lần nhưng nó giữ khoảng cách khá xa khiến anh không thể nào đọc nổi biển số xe. Bob lo sợ tới mức dù nó có cách anh tới hai tòa nhà, anh cũng vẫn thấy nghi ngờ.

Khi tới nhà McAffee, Roy đã ngồi sẵn trong xe. Roy lái xe lặng lẽ theo sau và theo Bob xuống đường Heron tới mũi Cranberry.

Peggy đang đứng ở cửa sau đợi chồng như thể chị biết có chuyện gì đó không ổn. Bob chỉ về muộn hơn vài phút so với thời gian anh đã báo cho chị.

“Có chuyện gì vậy?”. Peggy hỏi khi Bob đi từ ga-ra vào nhà và Roy đi ngay sau lưng.

Bob thề rằng vợ mình có giác quan thứ sáu. “Anh bị bám đuôi”.

Mắt Peggy mở to sợ hãi. “Vừa xong ấy à?”.

Anh gật đầu. “Anh đã gọi cho Roy từ chỗ văn phòng Cảnh sát trưởng. Để an toàn, Roy quyết định đưa anh về nhà”.

“Có Chuyện gì thế ạ?”. Hannah bước vào bếp. Cô bé có vẻ tò mò và hơi cảnh giác một chút.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta nên ngồi cả xuống”, Peggy gợi ý. Roy vào nhà cùng với Bob, và bốn người họ cùng ngồi trong phòng. Hannah đang mặc váy ngủ. Trông cô bé giống như một đứa trẻ lạc với mái tóc rũ xuống mặt và đôi mắt mở to sợ hãi.

“Hãy kể lại cho chúng tôi nghe toàn bộ câu chuyện từ đầu chí cuối”. Roy lên tiếng. Chẳng có gì nhiều để mà kể. Bob giải thích cho mọi người nghe việc chiếc xe đó bám theo anh thế nào. Người lái chiếc SUV đã duy trì một khoảng cách nhất định sau xe Bob và Bob có đôi hướng vài lần để kiểm tra xem liệu mình có bị bám đuôi không.

“Anh có nhận ra ai ngồi trong chiếc xe đó không?”. Peggy hỏi.

Bob lắc đầu. “Không... thật ra là anh không nhìn. Khi chiếc xe đó bắt đầu bám theo, ý nghĩ duy nhất trong đầu anh chỉ là liệu cái đuôi đó gần mình tới mức nào thôi”.

“Anh có để ý thấy người lái xe là nam hay nữ không?”. Roy hỏi. “Có một hay hai người trong chiếc xe đó?”.

Bob có cảm giác mình thất bại thảm hại. Đáng ra ít nhất anh cũng phải trả lời được câu hỏi đó, ấy vậy mà anh không thể nào trả lời được. “Tôi nghĩ là một. Nam... nhưng tôi cũng không chắc”. Anh lắc đầu tự xỉ vả mình. “Tôi không biết. Tôi không thể xác định được”.

Peggy nắm tay Bob và đan những ngón tay mình vào tay chồng. Anh cảm nhận được rằng chị đang xiết tay mình thật chặt.

“Anh còn nhớ được gì khác không?”. Roy lại hỏi.

“Hết rồi. Nếu nó theo đuôi tôi một lần nữa, tôi sẽ biết mình phải để ý những gì”.

“Một lần nữa ấy à?”. Peggy sững sờ.

Bob có thể nhận thấy là vợ mình đang khiếp hãi, nhưng chính bản thân anh cũng không thể trấn tĩnh được, nói gì đến Peggy.

“Anh nghĩ rằng đó có thể là ai?” Bob phân vân.

“Ai mà lại muốn anh biết rằng anh đang bị bám đuôi nhỉ”. Roy lại tiếp tục, “trừ phi anh ta cố tình”.

“Tại sao?”.

“Lại còn tại sao nữa? Hắn đang cố làm chúng ta sợ hãi”.

“Nhưng... ai hành động như thế nhỉ?”. Hannah hỏi. “Hắn là loại người thế nào?”.

“Có thể hắn không liên quan gì đến tên giết người”, Roy bảo họ.

“Vậy hắn là ai?”.

Roy nhún vai. “Điều đó thì tôi không biết”.

Nếu Roy cho rằng Bob đang cần an ủi thì những lời nói vừa rồi không đạt được hiệu quả. Dù sao Bob cũng không nghĩ như Roy. Bob đang lo lắng và an không thể nào che giấu được điều đó.

“Nếu không ai cần cháu làm gì nữa thì cháu đi ngủ đây”, Hannah phá vỡ bầu không khí yên lặng đang bao trùm lên tất cả.

“Ừ. Cháu ngủ đi”, Peggy nói. “Cháu có muốn sáng mai bác đánh thức cháu dậy không?”.

Hannah gật đầu. “Vâng, cháu không muốn ngủ quá giờ như hôm nay nữa”.

“Bác biết. Cháu không muốn chuyện này lặp lại”.

“Vâng, cháu chẳng muốn đâu”, Hannah tán thành. “Cháu cần công việc này”.

Vị khách ở nhà Peggy sáng nay đã muộn làm hai tiếng đồng hồ. Nhà hàng Pancake Palace có gọi điện hỏi xem Hannah đâu. Peggy cố đánh thức cô bé dậy nhưng xem ra đó không phải là việc dễ dàng. Đến lúc Hannah vào được thành phố thì nhà hàng này đã gần như hết bát đĩa sạch. Hannah ở lại thêm hai tiếng nữa sau giờ làm việc để làm bù vì đã đến muộn.

“Nếu anh thấy ổn thì tôi về đây”, Roy nói.

“Chúng tôi ổn rồi”, Bob nói dối. “Anh cứ về đi. Cảm ơn anh đã giúp đỡ”.

Bob đánh giá sâu sắc tình bạn và mối quan tâm của Roy, nó đã vượt lên trên cả mối quan hệ công việc Bob tiễn Roy ra tận cửa bếp rồi đứng nhìn theo cho tới khi anh lái xe đi khuất.

“Em có mệt không?”, anh hỏi Peggy. Chị đang đứng hoàn toàn bất động ở giữa bếp như thể không biết mình phải di chuyển theo hướng nào nữa.

“Anh đã muốn lên gác nghỉ chưa?”, Peggy nói. Thấy chồng nín lặng, chị hỏi thêm, “Anh sẽ ngủ được chứ?”.

“Không, nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó”.

Peggy mỉm cười. “Em cũng nghĩ là em sẽ mất ngủ. Anh có muốn chúng ta thức xem tivi không?”.

Cả hai đều biết rằng đêm nay sẽ là một trong những đêm dài nhất của cuộc đời mình.